

คำขวัญเก่าเรื่องเล่าจากวบวงเงิน ๒๕๑๐

โดย ชัยยันต์ สมบูรณ์สิน KU27

เสียงระฆังสี่ ก่อเกิด ไมตรีสามัคคีมัน
สถานเรียนเกษตรนั้น เราผูกพันบุญ
เสียงอนุภา ไพร แผ่นดินถิ่นไทยไพบุลย์หนักหนา
เพราะ ไทยผลิตค้า ทุกแหล่งฟ้าหาล้าสี่มเอม
(หญิง) แม่เหนื่อะกายใจสำราญ เสรีกิจการงานเกษตรเกษม
(ชาย) ล้วนปรีเปรมนำวิชา สร้างชาติสร้างนครวมแรงรวมใจ
(รวม) จะจงรักอุอมจักรีน อักแดนแผ่นดินทำกินเก็บผล
พระคุณเกษตรล้วน รักเปี่ยมพันดวงจิตเคย

พระราชทานเมื่อ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๐๙

“จิตวิทยาหมู่ทำให้ต้องการแสดงความเด่นเพิ่มขึ้นทีละเล็กละน้อย จนเกินขอบเขตได้ง่าย
ความเด่นนี้มีทั้งดีและไม่ดี จึงขอให้คิดให้เล็กลงเสียก่อนที่จะพูดหรือทำ”

สารจาก ม.ล.ชูชาติ กำภู อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากหนังสือพระพิรุณรับน้อง
ใหม่ ๒๕๑๐

ประวัติศาสตร์ร่วมสมัย จินตนาการและความฝันต่างๆ เป็นสิ่งที่ผสมผสานให้เกิด
เรื่องราวนี้ขึ้นมา เรื่องราวที่ผ่านมาก็อบกึ่งศตวรรษ ซึ่งบางเรื่องราวยังอยู่ในความทรงจำของ
พวกเราเหมือนผ่านมานไม่นาน จากปี ๒๕๑๐ เกิดเรื่องราวที่มีทั้งทุกข์และสุขสดชื่นสมหวัง
ผิดหวังตามธรรมดาของโลกมนุษย์ พวกเราหลายคนยังมีความทรงจำดีๆ กันมากมาย บางคน
หลงลืมไปแล้วตามกาลเวลา ในวาระที่ผู้เขียนและเพื่อนๆ เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผ่านมาเกือบครบห้าสิบแล้ว มีเพื่อนๆ หลายคนมาทวงความฝันจากเพื่อนให้ทบทวน
ความหลังต่างๆ มาเล่าสู่กันฟัง เพื่อหล่อเลี้ยงหัวใจให้ชุ่มชื้นจะได้อยู่เป็นเพื่อนกันนานๆ
ผู้เขียนมีส่วนร่วมในความทรงจำนั้นด้วย จึงขอนำเสนอเรื่องราวของพวกเราในครั้งนั้น
ถ่ายทอดให้เพื่อนๆ เท่าที่พอจะจำได้ หากผิดพลาดปลั้งประการใดขออภัยและโปรดทักท้วง

พวกเราเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นรุ่นที่ ๒๗ ในปีการศึกษา ๒๕๑๐ รุ่นเรานั้นเป็นรุ่นที่มีจำนวนนิสิตเพิ่มมากขึ้นจากรุ่นพี่มากมาย โดยเสนอข้อมูลเปรียบเทียบกับที่นำมาจากรายชื่อนิสิตเก่าของ ส.ม.ก. คือ รุ่นที่ ๒๓ ที่เป็นพี่ปี ๕ ขณะนั้นมีนิสิต ๓๖๖ คน รุ่นที่ ๒๔ มีนิสิต ๔๐๕ คน รุ่นที่ ๒๕ มีนิสิต ๕๓๓ คน รุ่นที่ ๒๖ มีนิสิต ๖๐๑ คน และรุ่น ๒๗ รับนิสิตประมาณ ๘๔๐ คน ประกอบด้วยคณะเกษตร ๓๕๐ คน คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ๑๖๐ คน คณะวนศาสตร์ ๑๒๒ คน คณะวิทยาศาสตร์ และอักษรศาสตร์ ๗๗ คน คณะประมง ๔๘ คน คณะวิศวกรรมศาสตร์ ๔๐ คน คณะสัตวแพทยศาสตร์ ๔๐ คน

ปีที่เรานี้มีเรื่องแปลกแตกต่างจากรุ่นอื่น เช่น ปกติแล้วคณะสัตวแพทยศาสตร์จะเรียนที่เกษตร ๒ ปีแล้วข้ามฟากไปที่จุฬาฯ จบจุฬาฯ แต่รุ่นเราเป็นปีแรกที่สอบเข้าในนามคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๗๐ คน และมีการแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนส่วนหนึ่งเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๔๐ คน อีกส่วนหนึ่งเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน ๓๐ คน ครั้งแรกให้เลือกว่าใครสมัครใจเรียนที่ใด และปรากฏว่าของเกษตรมีผู้สมัครไม่เต็มจำนวนจึงมีการจับฉลากกัน เราจึงมีเพื่อนชุดนี้ในปีต่อมาแยกกันสอบเข้าทั้งเกษตรและจุฬาฯ

เป็นรุ่นแรกที่มีแผนกอักษรศาสตร์ ในคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ หลังจากทีรุ่น ๒๖ รับเฉพาะแผนกวิทยาศาสตร์ เป็นปีแรกที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มาเรียนวิชากลางร่วมกับคณะอื่นที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เดิมรุ่นก่อนหน้านี้เรียนและอยู่หอพักที่กรมชลประทานปากเกร็ด

และเป็นรุ่นแรกที่รับนักเรียนช่างชลประทานควบกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ เป็นรุ่นแรกที่ร้องเพลงพระราชนิพนธ์เกษตรศาสตร์เป็น เพราะเพลงนี้ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๐๙ เราจึงเป็นน้องใหม่รุ่นแรกที่ร้องเพลงนี้เป็น

แต่เดิมนั้นนอกจากคณะสัตวแพทยศาสตร์ที่เรียน ๖ ปี คณะอื่นๆเรียนปริญญาตรี ๕ ปีโดยต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ในรุ่นเรานั้นมีรุ่นพี่เรียน ๕ ปีรุ่นสุดท้าย และ ๔ ปีรุ่นแรกที่ไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ เมื่อเราขึ้นปีสองรุ่น ๒๓ และ รุ่น ๒๔ ที่เรียนครบจบหลักสูตรพร้อมกันประมาณ ๘๐๐ คนเศษ จำนวนพอๆกับรุ่นเราที่เข้ามา นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นประวัติศาสตร์ที่ไม่มีใครเหมือน และไม่เหมือนใคร เรียกว่าเป็นรุ่นของการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย

เมื่อวันศุกร์ที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2506 พระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ ทรงปลูกต้นไม้สัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 9 ต้น ณ บริเวณด้านหน้าอาคารหอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หลังจากนั้นทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินเข้าสู่หอประชุม เพื่อทรงดนตรีร่วมกับ วง อ.ส.วันศุกร์ ซึ่งมี อาจารย์ และ ศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัย รวมอยู่ด้วย ได้แก่ อาจารย์ระพี สาคริก (นักดนตรีและโฆษก) ม.ร.ว. เทพฤทธิ์ เทวกุล (โฆษก) และนายอวบ เหมะรัชตะ เป็นต้น

ต้นนนทรี (Peltophorum pterocarpum) ถือเป็นต้นไม้สัญลักษณ์ของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๖ สืบเนื่องจากการประชุมสมาคมนิสิตเก่า มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๐๖ คณะอนุกรรมการพิจารณาหาต้นไม้ สัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย อาจารย์อัญเชิญ ชมภูโพธิ์ หัวหน้าภาควิชาพืชศาสตร์, อาจารย์ปวิณ ปุณศรี, อาจารย์แสงธรรม คมกฤษ และ อาจารย์เจือ สุทธิวนิช ทั้งนี้ ที่ประชุมสรุปเลือกต้นนนทรี เพราะเป็นไม้ยืนต้นที่มีอายุยืน มีใบสีเขียวแก่ อันหมายถึง สีเขียวของเกษตร และ มีดอกสีเหลืองทอง อันหมายถึง สีเหลืองของคณะเกษตร

หลวงอึ้งคศรีกสิการ (อินทรี จันทรสถิตย์)

ในคำกราบบังคมทูลของคุณหลวงอึ้งคศรีกสิการ (อินทรี จันทรสถิตย์)

ในฐานะอธิการบดี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(ดำรงตำแหน่ง 15 เมษายน พ.ศ. 2501 – 1 สิงหาคม พ.ศ. 2508)

มีใจความสรุปดังนี้

“ต้นนนทรี เป็นไม้ยืนต้น มีอายุยืนยาวนาน มีใบเขียวตลอดทั้งปี ลักษณะใบเป็นฝอยคล้าย ใบกระถิน ดอกสีเหลืองประปรายด้วยสีขาว ช่อดอกเป็นพวงระย้า ฝักไม่ยอมทิ้งต้น ทนทาน ในทุกสภาพอากาศของเมืองไทย สมาคมนิสิตเก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงได้เลือกให้เป็นต้นไม้ที่เป็นสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อแสดงว่า นิสิตเก่า มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั้น มีใจผูกพันอยู่กับมหาวิทยาลัยตลอดมา และสามารถจะทำงานประกอบอาชีพได้ทั่วทุกหนทุกแห่ง ทั้งในไร่นาป่าเขา ทิวทั้งประเทศไทย”

อนุสาวรีย์สามบูรพาจารย์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้บุกเบิกและวางรากฐานการเกษตร
และการศึกษาด้านการเกษตรของประเทศไทยและของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คือ

หลวงสุวรรณวาจกกสิกิจ (สุวรรณ (ทองดี) เรศานนท์)

พระช่วงเกษตรศิลปการ (ช่วง โลจายะ)

ศาสตราจารย์(พิเศษ) อินทรี จันทรสถิตย์ (หลวงอิงคศรีกสิการ (เอี้ยง จันทรสถิตย์))

ทั้งสามท่านมีฉายาว่า "สามเสือแห่งเกษตร"

อนุสาวรีย์สามบูรพาจารย์ อยู่บริเวณหน้าสถาบันเกษตรราธิการ หน่วยงานในสังกัดกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์

อนุสาวรีย์ "หลวงสุวรรณวาจกกสิกิจ" จัดสร้างและทำพิธีเปิดวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2511

อันเป็นวันครบรอบ 25 ปีแห่งการสถาปนามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ต่อมาในโอกาสที่มหาวิทยาลัยครบรอบการสถาปนา 50 ปี ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536

ได้พิจารณาเห็นสมควรให้จัดสร้างอนุสาวรีย์บูรพาจารย์อีก 2 ท่าน คือ พระช่วงเกษตรศิลป
การ และศาสตราจารย์(พิเศษ) อินทรี จันทรสถิตย์

ประกอบพิธีเปิดวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538

ในปีการศึกษา ๒๕๑๐ ที่เราเข้าเรียนนี้มี ม.ล.ชูชาติ กำภู ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ควบกับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ ณ นคร เป็น รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และรักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย อาจารย์กวี วิสุทธารมณ เป็น รองอธิการบดีฝ่ายปกครองและสวัสดิการ อาจารย์ ดร.ทิม พรรณศิริ เป็น เลขาธิการมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศาสตราจารย์ เทียม คมกฤษ เป็น คณบดีคณะวนศาสตร์ ศาสตราจารย์ พันธุ์ ดิษยมณฑล เป็น คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ศาสตราจารย์ เตียง ต้นสงวน รักษาการคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ ศาสตราจารย์จินดา เทียมเมฆ รักษาการคณบดีคณะประมง อาจารย์สันติศ วีรเธียร เป็น คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ อาจารย์ ดร.บรรเจิด คติการ เป็นคณบดีคณะเกษตร อาจารย์ ดร.ทวิญญาณสุขคนธ์ รักษาการคณบดีคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์

ปีการศึกษา ๒๕๐๙ ที่รุ่น ๒๖ ของเกษตรสอบเข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษานั้น เป็น การสอบแยกตามสถานศึกษาต่างๆ ผู้สอบมีโอกาสสอบหลายครั้ง หลายสถานศึกษาคาดว่าเกือบทุกคนน่าจะสอบมากกว่าหนึ่งแห่ง เมื่อเป็นดังนี้ผู้ที่เรียนเก่งได้คะแนนดีจึงสอบติดหลายแห่ง เมื่อสอบได้ที่ใดแล้ว ก็ไปมอบตัว คนไม่ได้รอผู้ที่สอบได้เป็นจระเข้ขวางคลอง สละสิทธิ์ ทำให้เกิดสับสนอลหม่านในการรับนิสิต นักศึกษาที่ทราบมาบางแห่งเรียนเทอมที่สองจึงเริ่มลงตัวในรายชื่อนักศึกษา ขอยกตัวอย่างที่เห็นชัดเจนคือญาติของผู้เขียนเรียนแผนกศิลปะ ประกาศผลสอบรอบแรกไม่ติดที่ใดเลย รอบต่อไปติดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นั่งรถไฟไปรายงานตัวลงทะเลเบียนเรียบร้อย รอบถัดมาติดบัญชีธรรมศาสตร์ ลงจากเชียงใหม่ไม่เรียนแล้ว สุดท้ายมาเรียนบัญชี จุฬาฯ นี่คือนักศึกษาที่เกิดขึ้นในปีก่อนเรา สมัยเราจึงเป็นการสอบรวม

สถาบันอุดมศึกษาที่เราสอบนั้น นอกจากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ๕ แห่งคือ เกษตร จุฬาฯ ธรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และ ศิลปากรแล้ว ยังมีมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด อีก ๓ แห่ง คือ ขอนแก่น และ เชียงใหม่ ที่เปิดมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๗ และ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่เพิ่งเปิดปีแรก และยังมีวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน รวมทั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์อีกเป็นตัวเลือก ตอนนั้นพวกเราคงไม่รู้ไม่เข้าใจอะไรมากมายนัก หลายๆ คนสอบเข้าตามรุ่นพี่บ้างตาม ผู้ปกครองบ้างเพราะสมัยนั้นการแนะแนวยังมีอยู่น้อย

หลังจากการสอบเอนสะทำนสะเทือนเลื่อนลั่นครั้งสำคัญในชีวิต มีสิทธิ์เลือก ๖ คณะในสถาบันต่างๆที่สภาการศึกษากำหนด โดยยังไม่รู้ว่าคะแนนสอบจะออกมาเป็นอย่างไร ในที่สุดพวกเรา ๘๐๐ คนเศษได้สอบผ่านเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้ที่มีรายชื่อตามประกาศมาสอบสัมภาษณ์และตรวจโรคเข้าศึกษาในคณะต่างๆที่เราเลือกกันเข้ามาเรียน ส่วนใหญ่แล้วจะเข้าได้เกือบหมด มีผู้ปกครองพาเรามาลงทะเบียนเรียนวิชาต่างๆ หน่วยกิตละ ๕ บาทและมีค่าประกันของเสียหายอีกคนละ ๕๐ บาท จะได้คืนเมื่อเรียนจบ และไม่มีหนี้สินติดค้างกับมหาวิทยาลัย รวมทั้งซื้อหนังสือสมุดได้รับตารางเรียนที่ส่วนใหญ่ใน ตอนปีหนึ่งจะเป็นวิชากลางเรียนรวมกันทั้งภาษาอังกฤษ เคมี ชีวะ อันเป็นไม้เบื่อไม้เมากับ นิสิตชายที่มีความขยันขันแข็งน้อยมากถึงน้อยที่สุด เครื่องแต่งกายนิสิตพวกเราคงจำกันได้ดี มีอยู่เรื่องหนึ่งที่แตกต่างคือนิสิตชายรุ่นเราคาดเข็มขัดบางเขนซึ่งขลังมากก่อนจะมา เปลี่ยนเป็นหัวซีนิมาสโคป แต่มีนิสิตชาย ๒ คณะที่ไม่ได้คาดเข็มขัดบางเขนคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ใช้เข็มขัดคณะ ส่วนวนศาสตร์ใช้หัวสี่เหลี่ยมของนักเรียนจนกว่าจะวิ่ง ๑๕ กิโลเมตรหลังปีใหม่จึงได้ใช้หัวเข็มขัดคณะ

ที่สำคัญประการหนึ่งคือก่อนหน้านั้นเราคือนักเรียน เมื่อเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เราใช้คำว่า นิสิต เคยจำได้ว่าได้ซักถามว่าทำไมจึงเรียกแตกต่างกันบางมหาวิทยาลัยเรียกนักศึกษา ได้รับคำตอบว่าที่เรียกนิสิตนั้นมีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยวิชาการศึกษาในขณะนั้นอีก ๘ สถาบัน คือ ประสานมิตร ปทุมวัน พระนคร บางแสน พลศึกษา พิษณุโลก มหาสารคาม สงขลา ผู้ที่เรียนในสถานศึกษาดังกล่าวใช้คำว่านิสิต ผิดถูกลองตรวจสอบกันดู แต่โรงเรียนทหารตำรวจยังใช้คำว่านักเรียนแม้จะเป็นระดับอุดมศึกษาด้วยกัน

เข้าไปใหม่ๆ เราต้องทำความคุ้นเคยกับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอันมากที่พวกเราคงจำกันได้ดี เช่น DROMMITY FRESHY SOPHOMORE JUNIOR SENIOR SUPERSENIOR และ กลุ่ม SOTUS อันประกอบด้วย SENIOR ORDER TRADITION UNITY SPIRIT ภาษาอังกฤษชุดนี้ที่เราใช้กันตลอดตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง ทำให้เกิดความภาคภูมิใจสมกับเป็นนิสิตมหาวิทยาลัย ใครอ่านแล้วจำไม่ได้โปรดพิจารณาตนเอง

หลังจากลงทะเบียนเรียบร้อยแล้วพวกเราทั้งหลายชายหญิงปี๑ ต้องมีที่พักพิงคือหอพัก พวกเราได้รับการบรรจุเข้าพักตามตึกตามหอที่กำหนดไว้ แม้คนที่มีบ้านอยู่กรุงเทพฯ ก็ต้องมีที่พักตามตึกตามหอด้วยไว้ตอนประชุม ในตอนนั้นมีทั้งหอพักรุ่นเก๋าก๊ิก และตึกใหม่เอี่ยมที่มีบรรยากาศแตกต่างกันไป แต่เป็นรูปแบบของเกษตรที่ไม่เหมือนใคร ไม่รู้ว่าจะมีใครเหมือนไหม ขอเล่าที่พอจำได้ก่อน ผู้เขียนอยู่ตึก ๙ ที่เป็นตึกไฮโซโอโถงสร้างใหม่คู่กับตึก ๑๑ อันว่าตึก ๙ มีอยู่ ๓ ชั้น แต่ละห้องมีเตียง ๒ ชั้น ๓ เตียง เตียงเดี่ยว ๑ เตียง เตียง ๒ ชั้นเรียงตั้งแต่ข้างประตูทางเข้า และมีเตียงเดี่ยวอยู่ติดหน้าต่างวางอยู่ ตรงข้ามมีตู้เสื้อผ้า ๗ ใบเรียง

อยู่ แนนอนอยู่แล้วซีเนียร์นอนเตียงเดียว พวกเราปี ๑ นอนเตียงบน รุ่นพี่ทั้งหลายนอนเตียงล่าง เข้าไปใหม่ๆ ลำบากใจมากที่ต้องปีนไปนอนบนหัวรุ่นพี่ จริงๆก็คือปอดนั่นเองว่าตัวจะพลาดพลั้งไปเหยียบรุ่นพี่เดี๋ยวมืดวี่อ้อ มีโต๊ะเขียนหนังสือด้วยลิ้มไปไม่ใช่โรงแรมนะหอพัก นิสิต แต่ละห้องมีห้องน้ำอยู่ด้านนอก ไม่ต้องอาบน้ำรวมแบบพวกที่อยู่หอพัก

เพื่อเป็นการทบทวนอดีตขอเสนอรายชื่อหัวหน้าตึกหัวหน้าหอตอนปี ๑ ของเรา ใครนึกหน้าหัวหน้าตึกหัวหน้าหอไม่ได้ ลองทบทวนดู ผู้เขียนจำหน้าพี่แป๊ะปี ๔ หัวหน้าตึก ๙ ได้จนถึงทุกวันนี้ ก็กลัวนะซีครับแกหน้าตา ดูท่าทางนักเลงจะตาย แต่รักน้องมาก หัวหน้าตึกหัวหน้าหอตอนที่เรายูปี ๑ กันมีดังนี้

ตึก ๑๐ ก. น.ส.วาสนา วรมิศร์

ตึก ๑๐ ค. น.ส.อำพรพรณ บุญดวง

หอ ๑๐ ก. น.ส.มะลิ รุ่งโรจน์

ตึก ๑ นายเสียง กฤษณีไพบุลย์

ตึก ๓ นายเวท ไทยนุกูล

ตึก ๕ นายพิศาล วสุวานิช

ตึก ๙ นายนิรัตน์ เลาสุริโยธิน

หอ ๒ นายบุญเฉิด โสภณ

หอ ๔ นายสมชาย เฉลิมชัย

หอ ๑๑ นายโอภาส ขอบเขตต์

หอ ๑๓ นายสมเกียรติ ศรีจักรวาล

หอ ๑๕ นายองอาจ ศรีจันทร์นนท์

ตึก ๑๐ ข. น.ส.วัลลภา อีสริยวงศ์

ตึก ๑๐ ง. น.ส.นงลักษณ์ ไชยหล้า

หอ ๑๐ ข. น.ส.เกศรา ชัมภลลิขิต

ตึก ๒ นายราเชนทร์ ธีรพร

ตึก ๔ นายบุญวงศ์ ไทยอุตสาห์

ตึก ๘ นายเพชร หั่นเจริญ

ตึก ๑๑ นายสัจจา สุขวิบูลย์

หอ ๓ นายสวัสดิ์ ดุลยพัชร

หอ ๕ นายสุพจน์ ไชยะ

หอ ๑๒ นายอุดม ปาเตีย

หอ ๑๔ นายจรัญ เจตนะจิตร

เมื่อเข้าไปพักที่ตึกนั้นมีรุ่นพี่อยู่ในห้องนั้นแล้ว ไปอยู่ใหม่ๆ รู้สึกอึดอัดมาก เหมือนหายใจไม่เต็มปอด พี่ๆเหมือนไม่ค่อยเต็มใจจะรับเป็นน้องร่วมห้อง แม้ว่าเราจะมีสัมมาคารวะ ไปламаไหว้ก็แล้ว กับเพื่อนๆก็คงหัวอกอันเดียวกันเอาละเข้ามาแล้วนี่ไงๆ ต้องสู้กันไป มาเรียนเกษตรก็ต้องมียานพาหนะตอนนั้นทุกคนก็จัดหาจักรยานมาใช้ในมหาวิทยาลัยที่กว้างขวางเดินกันไม่ค่อยไหว หลายคนขี่จักรยานไม่เป็นมาหักกันในบางเขนก็มาก ฝ่ายหญิงหกล้มหัวเข่าถลอกปอกเปิกกันเป็นแถว ยิ่งตอนผ่านม้าขาวหน้าตึกชีวะแล้วหวาดกลัวขี่หนีไปอีกทาง อันเป็นทางโค้งขี่ใหม่ๆหกล้มกันก็มี พวกเราส่วนใหญ่จะขี่จักรยานเป็นตอนที่เรียนเกษตรนี่เอง แต่ไม่แน่ใจว่า จิราภรณ์ ทิพากรวงศ์(กษ) กับช่อทิพย์ ส่งผา(วอ) ขี่จักรยานเป็นไหม เพราะมีสารนิพนธ์วิชาวนศาสตร์รับทำหน้าที่ตั้งแต่ปี ๑ จนถึงปี ๔ และติดพันรับใช้ใกล้ชิดกันมาตราบนานทุกวันนี้

มีที่อยู่แล้วก็ต้องมีที่กินที่จำได้ในสมัยพวกเรานั้นมีแหล่งอาหาร ๔ แห่งใหญ่ด้วยกัน แหล่งแรกเป็นโรงอาหารของมหาวิทยาลัยคือ คาเฟ่ที่เรีย ถ้าจำไม่ผิดอาหาร ๓ มื้อทั้งเดือนราคา ๒๔๐ บาท มื้อเช้ามีไข่ดาว ขนมปัง โอวัลตินด้วย มื้อกลางวันและเย็นกับข้าวอย่างสองอย่าง บางครั้งมีขนมต่างหาก ข้าวไม่อันจะกินก็ซัณฑ์ตามใจ จึงมีการกล่าวว่คนนั้น

กินห้าก๊อคนี่กินหกก๊อจัดเป็นสิงห์คาเฟต พวกเราบางคนได้เงินรายเดือนจากบ้าน ๓๐๐ บาทผูกคาเฟต เอาบัตรไปเจาะรูทุกมือก็อยู่ได้ทั้งเดือนแล้ว แห่งที่สองคือบาร์ด้านนี้ที่อยู่ใกล้ หอหญิง ที่จำได้คือแจ้เล็ก แจ้ใหญ่กับเสี่ยฉะ ที่พวกเราใช้บริการกันมากมาย พี่บางคนใช้บริการเสร็จสรรพกินอยู่หลับนอนเรียบร้อย ร้านอาหารที่บาร์นี้เป็นแม่ครัวให้นิสิตวนศาสตร์ ไปฝึกงานภาคฤดูร้อนได้ใช้บริการ ใกล้บาร์คือไตรีควินที่ปีหนึ่งไม่มีสิทธิ์ได้ใช้ ดังนั้นพออาวุธ แก่กล้าถึงได้เข้าไปนั่งโต๊ะจ๊วยดูโอเลี้ยงระยะหลังมีห้องแอร์อีกต่างหาก

อีกแห่งคือ ส.ม.ก.ที่ชั้นบนเป็นสโมสรอาจารย์ด้วยตอนเย็นมีอาจารย์คณะ ต่างๆ ในบางเขนหลายท่านซึ่งจักรยานมาสังสรรค์กันที่นี่ มีร้านอาหารหลายร้าน ที่จำแม่นมี อยู่ร้านหนึ่งลูกสาวสวยเจ้าของร้านใช้กระทะใบเดียวทั้งข้าวผัดต้มแกงอะไรได้หมด เมื่อเอ่ย ถึงส.ม.ก.ขออนุญาตเล่าเรื่องส่วนตัวเรื่องหนึ่ง เพราะถ้าไม่เล่าวิริยะ ช่วยบำรุงก็จะเอาไปเล่า ว่าผู้แทนปีหนึ่งบ๊วยเฮโรอื่น เรื่องมีอยู่ว่ามีงานอะไรสักงานไหว้ครูหรือรับน้องใหม่แน่ละ เราก็ นัดกลุ่มนิสิตหญิงไว้แล้วไปรับที่หอหญิงมากินข้าวส.ม.ก. มากันหลายคน ด้วยเหตุใดไม่แจ้ง เฮโรอื่นเด้อซ้อนท้ายเรา เนื่องจากเป็นรถผู้ชายที่เวลาลงต้องวาดเท้าไปด้านหลังซึ่งอาจจะไป ไปพาดหัวผู้นั่งข้างหลังได้ เด้อจึงลงไปก่อน เจ้าตระแกรงท้ายจักรยานรักดีหนีบกระโปรงเด้อ เอาไว้ไม่ยอมปล่อยเด้อจึงต้องติตรถมา กว่าจะหยุดรถได้เฮโรอื่นของเราเขย่งกึ่งกอยตามมา ไกลพอสมควร และแล้วก็เวิ้งด้วยประการฉะนี้

เนื่องจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ของเรานั้นสมัยโน้นอยู่ไกลปืนเที่ยงหากมี อาการเจ็บป่วยเล็กน้อยเรามีสถานพยาบาลมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไว้รองรับ หลายคน คงได้รับยาพาราเซตตามอลจากคุณหมอวิทยุณู กัลยาณมิตร ไปกินแก้ปวดหัวใจกันบ้าง

อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ในอดีต

อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ปัจจุบัน

เรียนหนังสือหนึ่งหาไปได้หน่อยมีประกาศติดกระดานเขียนความว่า ให้นิสิตปีหนึ่งทุกคนเข้าประชุมที่อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ เวลา ๒๐.๐๐ น เอาละถึงเวลาที่พวกเราทุกคนต้องเข้าประชุมแล้ว เขานั่งเก้าอี้ที่เรียงไว้มีพีๆอยู่บนเวทีจำนวนหนึ่ง นอกนั้นรายล้อมอยู่รอบๆ พีๆเริ่มแนะนำตัวให้พวกเรา รู้จัก ทุกคนคงจำได้ ประธานปกครองคือพีเขตณรงค์ สุเสรี รองคือพีเอนกอมรเกียรติ และพีณรงค์ เจษฎาพันธ์ สารวัตรใหญ่ นิสิตคือพีเล็ก สุวรรณธาดา ประธานชุมนุม นิสิตหญิงพีแหวไว รัตนสาขา สารวัตร นิสิตหญิงพีเยาวนุช สีหรัย ที่พีๆ อบรมสั่งสอนไว้ นั้นยังจำได้ดีคือการแต่งกาย นิสิตชายแต่งกายเรียบร้อย ห้ามเอาเสื้อออกนอกกางเกง ห้ามใส่รองเท้าแตะ รองเท้าสาน ใส่รองเท้าหนังหรือรองเท้าผ้าใบต้องใส่ถุงเท้าทุกครั้ง เวลาประชุมให้ใส่รองเท้าผ้าใบ แม้จะเลิกเรียนแล้วมากินข้าวก็ต้องเรียบร้อย อ้อยกเว้นมาเล่นกีฬา รวมทั้งข้อห้ามอื่นๆ อีกมากมาย โอพระเจ้าช่วยกลัวยทอด ปราบฎว่าพีๆได้รวบรวมความผิดของพวกเราที่เกิดขึ้นระหว่างก่อนเข้าประชุมมากมายเหลือจะจดจำมาร้องทุกข์กล่าวโทษพวกเราในวันนั้นรวมทั้งวันอื่นที่มีการประชุม ให้ปีหนึ่งทุกคนที่มาจากโรงเรียนเดิมละทิ้งสี่เดิมเป็นสี่เขียวหมดทุกคนทั้งตัวรวมหัวใจ ผู้ที่กระทำผิดต้องถูกลงโทษต่างๆนาๆ บางวันก็หาความผิดให้ออกไปวิ่ง อันที่จริงเตรียมไว้แล้วเพราะพีๆที่นำวิ่งใส่รองเท้าผ้าใบทุกคน

มีการแนะนำผู้บริหาร นายกองคการ นิสิต คือพีคะนอง เนินอุไร (๒๓) ประธานสภานิสิตพีพิศศักดิ์ จักกะพาก(๒๔) หลังจากนั้นเราได้รับหนังสือเพลงของมหาวิทยาลัยมา ๑ เล่มมีเนื้อเพลงที่พวกเราต้องร้องให้ได้ทุกคนจำนวนหนึ่ง โดยมีประธานเชียร์คือพีวิบูลย์ ผาณิตพิเชษฐวงศ์(๒๓) รองประธาน พีวีระพันธ์ุ ศรีบุญลือ(๒๓) และพีสัญญา สุจริตพงศ์(๒๔) พีประกอบกิจ ภูศิริมงคล(๒๕) พีมานพ เลาะห์ประเสริฐ(๒๕)

AGGIE BOOM

A - G - G - I - E
 GIE GIE GIE
 HA HA HA
 ZIM BA RAH REE
 CHI CHI CHI
 KASETSART ROW
 KASETSART RAH
 ZEE BOOM

ฝ่ายหญิงพีจก วัฒนสุข(๒๔) พีสุเทวี วรสุตร(๒๕) เป็นพีๆที่นำเชียร์ ก่อนเข้าประชุมทุกครั้ง
 ที่พวกเราเข้าไปนั่งพร้อมกันแล้วนั้น ทุกครั้งพวกเราก็จะคุยกันจ๊อกแจ๊กจอตตามประสา
 พอพีๆจะขึ้นเวที จำได้ว่ามีพีปี ๔ คนหนึ่งจำชื่อไม่ได้ตาตี่ๆผอมๆจะส่งเสียงกรีดประสาทบาด
 หัวใจว่า “เงี้ยบ.....เงี้ยบ” พวกเราจะสงบสติอารมณ์รอรับการประชุมและร้องเพลงเชียร์ พีๆ
 จะนำและสอนให้ร้องเพลงเชียร์ที่จำได้ดีคือ เพลงบุม AGGIE นั้นหลังจากสอนให้พวกเราทั้ง
 ๘๐๐ คนเศษร้องไปสักพักหนึ่งพวกเราก็บุมไปตามประสา ถูกพีๆเีดมากมายว่าเสียงไม่ดัง
 เรายังงอยู่ พีๆข้างๆพวกเราจำนวนไม่กี่คนบุมให้ฟังดังกว่าพวกเราหลายร้อยคน ต่อมาพวก
 เราต้องพยายามแหกปากร้องให้เต็มที่ซึ่งครั้งแรกก็ได้ผลระดับหนึ่ง ต่อมาตลอดเสียงของ
 พวกเราทุกคนจึงขยายใหญ่ขึ้น จนเวลาคุยกันคนอื่นนึกว่าตะโกนใส่ ก็สืบเนื่องมาจากร้อง

เพลงเชียร์นี้แหละนอกจากหลุดเสียงโตแล้วยังหูตึงอีกต่างหาก ขนาดพวกเราตะโกนเพลงเชียร์จนสุดฤทธิ์แล้วพี่ๆยังบอกว่าไม่ได้ยิน ร้องให้ดังขึ้นอีก ด้วยเหตุนี้จึงมีกระโถนมากมายหลายใบหลายรุ่นในบางเขน กระโถนพวกนี้เป็นสิ่งสำคัญเวลาไฟดับ สมัยนั้นไฟดับบ่อยๆทำให้ชาวตึกชาวหอเครียด วิธีคลายเครียดคือการตะโกนคำตึกอื่นๆ เรียกว่าคำเป็นเชียร์ยี่ไล่ตามตึกต่างๆ บางครั้งคำเพลिनคำตึกตัวเองก็มี นี่กล่าวถึงหอชายนะ

พวกเราได้ซ้อมร้องเพลงที่พวกเราไม่เคยได้ยินมาเลยมากมายหลายเพลงรวมทั้งเพลงของคณะต่างๆด้วย เข้าใจว่าเป็นมหาวิทยาลัยเดียวที่สามารถร้องเพลงคณะอื่นๆได้ด้วย เพลงที่เราร้องนั้นเป็นทั้งเพลงเชียร์กีฬาและเพลงของสถาบัน ซึ่งมีความสนุกสนานและเชียร์กีฬาได้มันมากเช่น ดันเกษตรดันเกษตรดันเอาชัย เพลงที่เราซ้อมขณะนั้นมี “เกษตรสามัคคี” ที่เนื้อร้องขณะนั้นยังใช้เจ็ดคณะสามัคคีกันชั่วคราว “เกษตรสำเร็จ” “เกษตรรุก” “ปรบไก่” “ต้อนกระบือ” “เผ่าเกษตร” “มาร์ชเกษตร” “รำวงเกษตร” “รุกเข้าไป” “เกษตรสัมพันธ์” “เกษตรดัน” “ลูกเกษตร” “เกษตรลา” ที่ซาบซึ้งที่สุดคือ “เกษตรรำพัน” กล่าวถึงเกษตรศาสตร์ครั้งก่อนยากแค้น และรุ่นเราเป็นรุ่นแรกที่ซ้อมเพลงพระราชนิพนธ์ “เกษตรศาสตร์” ในอาคารเทพฯ เราได้รับการเคี่ยวเข็ญอย่างจริงจังในการซ้อมเพลงเชียร์มากกว่าพวกเราจริงจังในการเรียนหนังสือ ใครร้องไม่ดีก็ถูกลงโทษ รวมทั้งใครทำผิดระเบียบร้ายแรงก็ถูกลงโทษถึงกับน้ำจำนวนเท่านั้นเท่านั้นแรงถึง อันที่จริงก็แค่ใช้เท่าๆกันเท่านั้น

ในการเข้าประชุมในอาคารเทพฯนั้นมีพี่บางคนเข้ามาควบคุมดูแลเราเป็นประจำที่โดดเด่นและจำได้ดีมี “พี่แหมม” สุทัศน์ เจริญขวัญ(๒๓) “พี่ไกร่ง” ทวีพงษ์ เลื่อนประไพ(๒๓) “พี่ไฉ่น” ระพีพงษ์ วงศ์ดี (๒๓) ที่เรียนสัตวแพทย์ที่จุฬาแต่มาเป็นประจำ

เกษตรสามัคคี

(ข)เกษตร	(ช)เกษตร	เกษตรนำทางประเทือง
(ข)มาซิมา เกษตรศาสตร์	(ร)พร้อมใจรักกันไว้มั่นคง	พี่น้องไทยรุ่งเรือง เปรมปรีดี
มาตรฐานใจไมตรี	(ญ)งานของเรา เราทำ	(ข)เพิ่มพูนทรัพย์ในดิน สินที่ในน้ำทวี
ร่วมใจรักสามัคคีกันชั่วฟ้า	เป็นผลนำดำรง	ใช้ความรู้ที่มีให้เกิดผล
(ญ)เขียวขจี ดำรง องค์พิรุณ นาคา	ให้ชาติคงอยู่วัฒนาไปชั่วกาล	(ร)เหนื่อยกายใจทนเอา
นั่นคือตราที่รักจริงยิ่งหัวใจ	(ช)เรียนและทำ นำไทย	เกษตรเรายอมพลีตน
(ญ)เกษตร	ให้วีไลยืนนาน	ตราครุฑรำรำแดดฝน ทนไป
(ช)เกษตร	ต่างสมานสามัคคีพี่น้องเอ๋ย	ชาติไทยและคนไทยนั้น
(ร)เป็นแรงหนึ่งชูชาติไทย	(ญ)แผ่นดินไทยไทยทำ	เจริญรุดหน้าไกล
(ญ)เกษตร	เกษตรนำทางประเทือง	เพราะเราเกษตรกรได้ ช่วยชาติเอ๋ย
(ช)เกษตร	พี่น้องไทยรุ่งเรือง เปรมปรีดี	(ข)มาซิมา เกษตรศาสตร์
(ร)พร้อมใจรักกันไว้มั่นคง	(ข)เพิ่มพูนทรัพย์ในดิน สินที่ในน้ำทวี	มาตรฐานใจไมตรี
(ญ)งานของเรา เราทำ	ใช้ความรู้ที่มีให้เกิดผล	ร่วมใจรักสามัคคีกันชั่วฟ้า
เป็นผลนำดำรง	(ร)เหนื่อยกายใจทนเอา	(ญ)เขียวขจี ดำรง องค์พิรุณ นาคา
ให้ชาติคงอยู่วัฒนาไปชั่วกาล	เกษตรเรายอมพลีตน	นั่นคือตราที่รักจริงยิ่งหัวใจ
(ช)เรียนและทำ นำไทย	ตราครุฑรำรำแดดฝน ทนไป	(ญ)เกษตร
ให้วีไลยืนนาน	ชาติไทยและคนไทยนั้น	(ช)เกษตร
ต่างสมานสามัคคีพี่น้องเอ๋ย	เจริญรุดหน้าไกล	(ร)เป็นแรงหนึ่งชูชาติไทย
(ญ)แผ่นดินไทยไทยทำ	เพราะเราเกษตรกรได้ ช่วยชาติเอ๋ย	(ญ)เกษตร

เกษตรสำเร็จ

เกษตร เกษตร เกษตร ดูช่างวิเศษเกษตรสามัคคี

เกษตรสำเร็จ สำราญเต็มที เพราะคีนนี้มีงานใหญ่

เกษตร เกษตร เกษตร เราต้องวิเศษพิเศษเสมอไป

เกษตรสำเร็จ สำราญรักใคร่ เพราะคีนนี้ใครก็ต้องมา

พบกัน รักกัน ตี๋มกัน ชื่นชวนสรรวลสันต์ชานกันนักหนา

ฮาเฮ เอ้าเฮ เอ้าฮา ล้วนเร้าเริงร่า หารรษาเต็มที

เกษตร เกษตร เกษตร โอ้แก้วเกษตร วิเศษอย่างนั้นซี

เกษตรสังคมนิยมคนดี รัฐไทยถึงมีเกษตรงาม

 มาร์ชเกษตร

เกษตรศาสตร์เรา นักเบาเรารู้สู้ทน

เกษตรเข้าผจญ ต่างคนเร่รบกบุกไป

จิตใจเกษตรเข้มแข็ง ร่วมแรงร่วมกายร่วมใจ

เกษตรประกอบกิจใด พร้อมใจร่วมกัน

เกษตรศาสตร์เรา นักเบาเรารักสู้ทำ

เกษตรศาสตร์เข้าประจำ ตรากรทำงานทุกสิ่งอัน

เกียรตินำเกษตรเฟื่องฟู พวกเราศิษย์ครูเดียวกัน

เกษตรร่วมใจฝ่าฟัน หมายมั่นจิตพลี

(หญิง) รัก-เกียรติสี่เราเชิดชู คง-อยู่เขียวขจี

(ชาย) เรา-เกษตรสำรวมชีพพลี

(พร้อม) ทำดีเพื่อชาติไทย

เกษตรศาสตร์นำ กสิกรรมไทยไว้รุ่งเรือง

เกษตรศาสตร์ประเทือง บ้านเมืองให้รู้ตหน้าไป

เกษตรสร้างกองทัพสัน ให้มีทั่วดินแดนไทย

อุดมจตุปัจจัย แคว้นไทยรุ่งเรือง

นอกจากเครียดในการประชุมเชียร์และลุ้นความผิดที่เรากระทำกัน บางครั้งร้องเพลงไม่ดังไม่ถูกต้องถูกออกคำสั่งให้ไปวิ่งในมหาวิทยาลัยยามค่ำคืนกว่าจะเลิกประชุมก็สี่ห้าทุ่มนั่นแหละ กลับไปจะนิทานพีก็มึนพีคอยนั่งฟังอยู่ที่ตึกที่หอ ในความตึงเครียดนั้นยังมีเรื่องสนุกสนานเฮฮาด้วยที่จำได้ดีมี ๒ เรื่องคือ มีการซ้อมเพลงปรบไก่ที่เราต้องปรบมือเป็นจังหวะนั้น เป็นการยากสำหรับพวกเราปรบมือให้เข้าจังหวะแต่ในที่สุดเราก็ทำเกือบสำเร็จเกือบทั้งหมดปรบได้ตามจังหวะ แต่รุ่นพี่สังเกตว่ามีคนหนึ่งปรบมือไม่เข้าจังหวะสักครั้งจึงเรียกตัวออกไป คนนี้ปัจจุบันเสียชีวิตแล้วเอ่ยชื่อก็ได้คือ เขียรชัย พร้อมมูล (วน) เขียรชัยเป็นคนอารมณ์ดีจะหัวเราะฮาฮาฮาตลอด พี่เรียกไปซิวดียวแล้วกลับมาส่งให้นั่งที่เดิม พี่ที่พาไปกลับมาพูดหัวเราะปนยิ้มว่ามันทำไม่ได้จริงๆ อีกคนคือ เดชอนันต์ ถึงแสง(วน)ที่ภายหลังมาเป็นประธานปกครองของรุ่นเราคนนี้ก็เสียชีวิตไปแล้วเช่นกัน เดชอนันต์ทำผิดอะไรสักอย่างเลยโดนถีบน้ำ ซึ่งมีพี่ๆที่เป็นประธานน้ำคอยดูแลอยู่ พอลงน้ำเดชอนันต์ก็ดำน้ำไปเกาะเสาซ่อนตัวอยู่พี่ๆ ตกใจมหาเพราะนึกว่าว่ายน้ำไม่เป็น จนไปเจอเกาะเสาอยู่เลยเอาตัวขึ้นมา เป็นเรื่องสนุกสนานที่มาเล่าสู่กันฟัง

เรื่องประทับใจในระหว่างนั้นคือหลังจากกินข้าวเย็นเข้าตึกเข้าหอมีตสนิทเรียบร้อยแล้วพวกเราทั้งชายหญิงถูกเรียกจากตึกจากหอให้รวมกันที่สนามฟุตบอลที่ตั้งอยู่ใกล้หอพักหญิง เพื่อให้มาดูพิธีกรรมงล้อไฟหรือกางเขนไฟจำไม่ได้แน่ กลางคืนมีตสนิทที่จะประกาศความผิดใครสักคนหนึ่งว่ากระทำผิดระเบียบประเพณี ผู้นั้นถูกตรึงบนงล้อหรือกางเขนแล้วจุดฟางหรืออะไรสักอย่างให้เหมือนถูกเผาบูชาัญญเลยทีเดียวนะ และที่ซาบซึ้งมากคือเมื่อมีผู้เสียชีวิตระหว่างเรียนในบางเขนก็จะมีมีการเรียกพวกเราไปชุมนุมกัน กล่าวคำไว้อาลัยและเป่าแตรนอน ทำให้มีการเป่าแตรนอนในเรื่องที่ชาวเกษตรไม่พึงพอใจ

ชัยยันต์ สมบูรณ์สิน ผู้เขียนบทความ

นอกจากมีการประชุมที่อาคารเทพฯของมหาวิทยาลัยแล้วยังมีการประชุมอบรมสั่งสอนและร้องเพลงเชียร์ของคณะอีก โดยวันเวลาไม่ตรงกับของมหาวิทยาลัย จำนวนวันที่ประชุมแล้วแต่ความเข้มข้นของพี่ๆแต่ละคณะ ที่จำได้คณะวนศาสตร์ที่ ห้องวิศวกรรม ป่าไม้ ๑๑๑ เป็นห้องพอบรรจุพวกเรา ๑๐๐ กว่าคนมีสนามอยู่ข้างห้องให้ไปออกกำลังเวลาทำผิด สรุปว่าอาทิตย์หนึ่งได้หยุดพักสักวันสองวันเอง ส่วนคณะวิศวกรรมศาสตร์ไปประชุมรับน้องที่ปากเกร็ดกับนักเรียนช่างชลประทาน คณะอื่นๆก็มีประชุมคณะเช่นกันแต่เบากว่า ๒ คณะแรก

ประชุมได้สักพักหนึ่งมีการคัดเลือกผู้แทนปี ๑ เพื่อมาดำเนินการของรุ่น ผู้เขียนเองไปลงกรรมใครจำไม่ได้ยุ่งให้สมัครเข้าเป็นผู้แทนปี ๑ แล้วยังไงไม่รู้จับผลัดจับผลูได้รับเลือกเป็นผู้แทนปี ๑ โดยมีสงวน ต้นสุขานันท์ (วศ) เป็นรองผู้แทนปี ๑ และพวงทอง บุญทรง (วอ) เป็นผู้แทนปี ๑ หญิงทำงานร่วมกัน

ในเกษตรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่แปลกกว่าคนอื่นคือการลงแปลงของคณะเกษตร เนื่องจากคณะเกษตรเป็นคณะใหญ่ จึงต้องแบ่งออกเป็น ๘ SECTION ทุกคนที่เรียนคณะเกษตรต้องลงแปลงไม่ว่าชายหญิง ส่วนใหญ่แล้วทุกคนไม่เคยจับจอบจับเสียม โดยเฉพาะฝ่ายหญิง บางคนมือแตกมือพองเป็นที่น่าสงสารยิ่งนักโดยเฉพาะคนสวยๆ จึงมีคนช่วยอาสาช่วยขุดดินฟันหญ้าให้ และขยันขันแข็งทำงานทั้งกลางวันและกลางคืนจึงมีคำศัพท์ว่าผีลงแปลงขึ้นมา ขุดดินให้ถูกแปลงก็ไม่ว่าบางคนไปขุดผิดแปลงเสียอีก

ร้องเพลงเชียร์กันมาพอสมควรแล้วโดนลงโทษพอกหมอนปากเหม็นคอแล้วถึงเวลาจะรับน้องเสียที ก่อนหน้ารับน้องก็ต้องประชุมในอาคารเทพฯเช่นเดิมรวมทั้งมีการวิ่งชมความงามในมหาวิทยาลัยในเวลากลางคืนเพื่อน้องๆจะได้เพลียหลับสบายคลายทุกข์หลังจากประชุมจนตึกตื้นก็กลับไปนอนรู้แต่ว่าพรุ่งนี้จะมีการชิงธงกันและรับน้องใหม่ บางตึกบางหอมีพี่ๆเชี่ยวชาญก็ตีวิธีการในการชิงธงให้น้อง พวกเรากลับไปหลับนอน สักพักโดนปล้นหอรับน้องตึกน้องหอ ที่จำได้แม่นยามีหมอมามาตรวจสุขภาพพวกเราเดินแก้ผ้าโทงๆไปให้ตรวจ หมอใส่เสื้อกาวน์สีขาวเรียบร้อย เราว่าเอาหมอที่ไหนมานะพอจะเดินไปให้หมอตรวจมีเสียงเรียกว่าชัยยันต์มานี่ หันไปมองปรากฏว่าเป็นพี่โสมทัศน์ วงศ์สว่าง รุ่น ๒๕ คนราชบุรีด้วยกันข้ามฟากไปเรียนสัตวแพทย์จุฬาฯ เลยรอดตัวไป ขณะที่คลานไปโดนพี่ชีวะ จำได้ดีมีคนหนึ่งคณะเศรษฐศาสตร์ตึก ๘ด้วยกันถูกพี่ถามว่ามีแฟนหรือยัง ตอบพี่ว่ามีแล้ว พี่ถามต่อว่าสวยไหม ตอบว่าสวย ถามว่ายกให้พี่ได้ไหม ตอบว่าได้ พี่ถามว่าทำไมยกให้พี่ ตอบว่าผมรักพี่ครับ พี่ๆหัวเราะก๊ากน้องๆ ได้แต่อมยิ้ม

ถัดจากนั้นพวกเราชายหญิงทั้งหมดก็ต้องไปคลานลุยโคลนในกระบะที่พีเตรียมไว้ให้ ลุยเสร็จแล้วไปล้างสีที่สระขจีข้างอาคารเทพฯให้ทุกคนเป็นสีเดียวกันคือเขียวเกษตร ล้างสีแล้วถึงเวลาไปชิงธงกันตามประเพณีของเกษตร พวกเราคงจำกันได้ดีถึงเสาทาน้ำมัน ลื่นๆที่มีพีปีสองคอยป้องกันในระยะแรกอยู่จำนวนหนึ่งและรุ่น ๒๗ ฝ่ายชายทั้งหมดเข้าไป ปีนชิงธงเขียวบนยอดเสา มีสาวๆรุ่น ๒๗ เป็นกองเชียร์ ในที่สุดก็ได้ฮีโร่คือ ชัยวุฒิ ดลอารมณ์ (วน) และฮีโร่ได้เลือกเฮโร้อื่น ตามความรู้สึกของตนเองปราศจากการชี้แนะของกุนชื่อ ผู้ นั้น คือ เอี่ยมศรี เอื้ออังกูร(สพ) หรือเฮโร้อื่นเดอนั้นเอง

หลังจากนั้นพวกเรากลับไปอาบน้ำอาบทำผู้ชายแต่งชุดขาวผูกไทด์เขียวไป ดำเนินการขั้นตอนรับน้องที่บริเวณหน้าหอประชุมและในหอประชุม วันนี้เองที่พวกเราได้เห็นรอยยิ้มเต็มทีจากพีๆแทนกริยาอาการที่หมางเมินกัน พวกเราฝ่ายหญิงได้ติดโบว์เขียว ฝ่ายชายใส่หมวกเขียวติดชื่อที่รักยิ่งชีวิตไว้จนกว่าจะถึงปีใหม่ทั้งหมดเขียวและโบว์เขียวทุกคนคงจำได้ว่าใช้ในเขตมหาวิทยาลัยออกนอกรั้วแล้วเก็บใส่กระเป๋าได้ บนเวทีในหอประชุมนี้ นอกจากมีรอยยิ้มของพีๆแล้วยังมีการเรียกน้องให้ขึ้นไปบนเวที เต็มไปด้วยคนดังคนสวยคนแปลกถูกเรียกขึ้นเวทีให้พีสัมภาษณ์กัน ที่แน่นอนพระเอกนางเอกวันนี้คือ ฮีโร่ ชัยวุฒิ ดลอารมณ์(วน) และเฮโร้อื่นเตอ(สพ) สำหรับคนสวยคนดังที่พอจดจำได้ประกอบด้วย พรรณวดี อุทัยวัฒน์(ศศ) วิไลวรรณ รัตนโกสุม(ศศ) นงราม เขมะโยธิน(ศศ) เพ็ญพร ชัยวิรัตน์ (วอ) จงจินต์ รัตนอารักขา(กษ) กุลฉวี ลีละพจน์(กษ) นิด ตัน(วอ) ศศิณี สุริยะ(สพ)คนชื่อแปลกคือ เก้า แซ่อู่ย(พิชา พิทยขจรวุฒิ)(วน) สิบเอ็ด เกียรติบุญญาฤทธิ์ (ศศ) ธันวาคม เขมะศิริ(ศศ) รวมทั้งผู้แทนปี ๑ หญิงและชาย คือพวงทอง บุญทรง(วอ) และชัยยันต์ สมบูรณ์สิน(วน) พวกที่ขึ้นไปบนเวที ได้ถูกพีๆซักถามในทำนองสนุกสนานกันไป เลิกแล้วออกไปหน้า

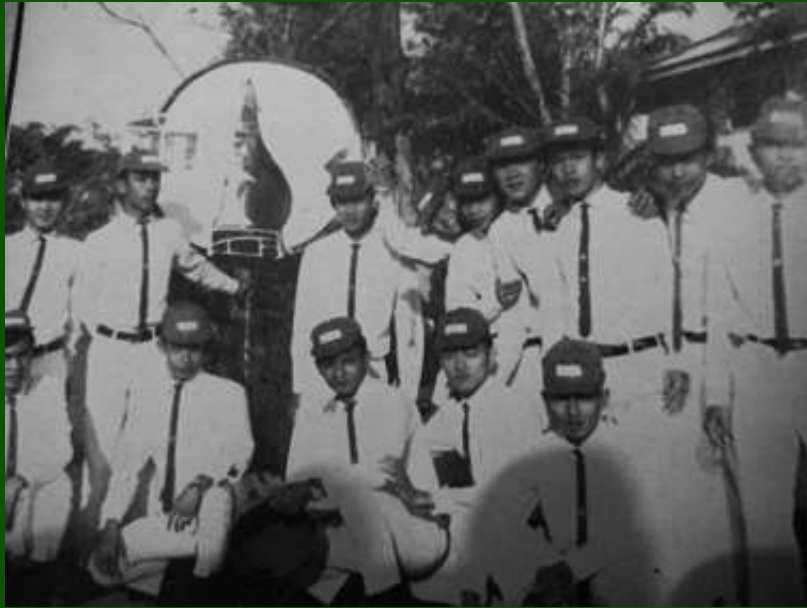
ห้องประชุมให้พี่ๆทั้งหลายรับกันสนุกสนาน ใครเป็นควายให้สาวไหนจงไปทบทวนกันเอง ตกเย็นเหน็ดเหนื่อยกันมาทั้งวันกลับตีกกลับหอกก็ยังนอนไม่ได้เนื่องจากวันนี้ทุกคนได้หนังสือรับน้องใหม่รุ่น ๒๗ ที่มีเรื่องราวต่างๆความในใจรุ่นพี่ที่ทำมางเมินกับพวกเรามีรูปกิจกรรมที่ผ่านมารวมทั้งชื่อและรูปของคณะกรรมการนิสิตทั้งหมดที่สำคัญคือรูปพวกเราปีหนึ่งทุกคน รายคณะพร้อมชื่อ ที่เราเรียกกันว่า KEY เอาไว้เปิดดูรายชื่อคนที่ต้องตาติดใจ ส่วนใหญ่หอชายจะดูรายชื่อน้องปี ๑ คนสวยกัน เพราะหนังสือเล่มนี้ได้รับกันทั้งมหาวิทยาลัย และเป็นหน้าที่ของพี่ๆผู้ชายทุกรุ่นจะเปิด KEY ดูรูปน้องๆในหอพักกัน

ซ้อมเพลงเชียร์มามากมายจากการเคี่ยวเข็ญของพี่ๆถึงเวลาต้องแสดงแล้ว คือ กีฬามหาวิทยาลัยที่แข่งกันในเมือง พวกเราตื่นเต้นที่ได้เข้าเมืองโดยมีการจ้างรถประจำทางมารับส่งพวกเราให้เข้าไปเชียร์กีฬาส่วนใหญ่เป็นสนามศุภชลาศัย นักกีฬาและนักกรีฑาของเกษตรถือว่าเป็นเจ้าสนามชนะเลิศในหลายๆประเภท พวกเราเองไม่ทำให้พี่เสียชื่อ เพราะพวกเราร้องเพลงเชียร์ได้ดังและพร้อมเพรียงกว่าทุกแห่ง ร้องจนกระทั่งเพื่อนเราคือ จิตติ วานิชถาวร(กษ) ถึงกับพิการไปเลย

มาถึงเรื่องของเราหลังจากมีผู้แทนปีแล้วมีการตั้งคณะกรรมการของรุ่นเรา เรื่องสำคัญเรื่องแรกคือการแข่งขันกีฬาภายในมหาวิทยาลัยในราวเดือนธันวาคม เราแข่งกันระหว่างปีไม่ใช่ระหว่างคณะเหมือนมหาวิทยาลัยอื่นซึ่งเหมาะสมเพราะจำนวนนิสิตแต่ละคณะแตกต่างกันมากรวมทั้งบางคณะไม่มีนิสิตหญิงประกอบกับพวกเราประชุมรวมทุกคณะ จึงทำให้จัดทีมปีได้ มหาวิทยาลัยอื่นไม่สามารถทำได้บางแห่งจึงมีการตีกันในการแข่งกีฬา คณะ พวกเราเลือกชื่อน้องเป็นชื่อทีมและใช้สีเหลืองดำเป็นสีประจำทีม ด้วยความร่วมมือ

ของพวกเราทุกคนขบวนพาเหรดของเราจึงโอฬารตระการตา นอกจากเสื้อสีเหลืองขลิบดำที่ใส่จะโดดเด่นแล้ว เรามี นิต วิไลวรรณ รัตน์โกสุม(ศศ) เป็นคนถือป้าย วิสูตร คำวงษ์(วน) นักวอลเลย์บอลเป็นคนถือธงตาหมากรุกเหลืองดำ มีดรัมเมเยอร์สาว ๓ คนความสวยและความสูงระดับนางสาวไทยคือ ดวงมณี สิทธิธรรม(ศศ) สุวพัทธ์ ศรีเพ็ญ(กษ) และนภา เมฆโนรา(วอ) มีกลองใหญ่ กลองแตกและหนึ่งหน้า

นอกจากนี้เรายังแบ่งเป็นหลายขบวนเดินกันมาที่จำได้ชื่อขบวนสมิงดำท่าแก๋ย มีตุ้ย ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา(กษ) ใส่กางเกงดำ เสื้อยืดสีดำแขนยาว ขบวนอินเดียน โห่ยุทธหรรษ์ มีเต้ ธวัชชัย เต้พันธ์(กษ) แต่งชุดอินเดียนแดงนำขบวน ขบวนสลัดร้ายเจ้าสมุทร มีทั้งชายหญิงแต่งตัวเป็นโจรสลัดกันมีทั้งปิดตาผ้าโพกหัว ขบวนสำคัญคือขบวนแบกเสลี่ยง พระนางคลีโอพัตรา อ้วน พรรณวดี อุทัยวัฒน์ (ศศ)ที่เคยแลบลิ้นให้ผู้เขียนสมัยเธอเรียน สาธิตปทุมวัน แต่งตัวเป็นสาวโรมัน ตอนนี้อ้าให้ชุดเดิมทั้ง ๘ แรงคนดำเนินการก็คงยกเสลี่ยงไม่ขึ้นแล้ว มีรูปสาวตีกลองแต่มีคนหนึ่งผิวพม่านัยน์ตาแขกเพื่อนบางคนจำไม่ได้เจ้าตัวมารับว่าคนนี่คือราตรี ทิพย์น้ำพา(วอ) ตอนหลังเธอสวยวันสวยคืนเพื่อนๆที่ตาไม่ถึงก็เศร้าไป

หลังจากเดินพาเหรดแล้วพวกเราทั้งหมดขึ้นอ้อมจันทร์ร้องเพลงเชียร์ในการแข่งกีฬา โดยมีลีดเดอร์หญิงคือ ตี๋เขียว อัญชลี สายน้ำเขียว(ศศ) ตึก ดรุณี ธนะนันท์กุล(กษ) ฝ่ายชายคือ อีระ วงศ์สมุทร(วศ) และพาณิช สังข์เกษม(ปม) สุขุม เชียงหลิว(กษ)กองเชียร์ของเราเชียร์อย่างเต็มที่เต็มกำลังแม้บางครั้งจะมีสายฝนโปรยปรายมาแต่พวกเราไม่ได้หลบไปไหนจนเปียกมอมแมมไปหมด ผลที่เราได้ทำนี่เองทำให้พวกเราทีมน้องน้อยได้ทั้งถ้วยเดินพาเหรดและถ้วยกองเชียร์จากท่านรองอธิการบดี ศ.ดร.ประเสริฐ ณ นคร ในงานนี้กว่าจะจัดงานได้พวกเราต้องไปขอความร่วมมือจากหลายฝ่ายที่ยังจำได้ไปขออะไรสักอย่างจาก ทหารเรือได้รับความร่วมมือจาก จีระพัฒน์ บุญเนื่อง(วอ)ลูกสาวทหารเรือเป็นอย่างดี รวมทั้ง สุจิตรา เขาวนัชชเวช (กษ)ชวลิต ชินประยูร(กษ) ขาดตกผู้ใดขอภัยด้วย

นอกจากกิจกรรมพวกนี้แล้วในเกษตรยังมีกิจกรรมอีกมากมายให้พวกเรา แม้จะอยู่ไกลจากในเมืองสมัยนั้นไม่เหงา เพราะมีกีฬาหลายๆอย่างให้พวกเราชาวเกษตรศาสตร์ได้เล่นกัน กีฬาบางอย่างเพิ่งพบเจอที่บางเขน เช่นฮอกกี้ ซอฟท์บอล วាយน้ำ

โปโลน้ำในสระขี้ที่มีแถมคลอโรฟิล พวกเราเล่นกันได้ดีจนติดทีมชาติไปก็หลายคนในหลายกีฬา นอกนั้นยังมีชมรมอีกมากมายหลายชมรม ขอเอ่ยชมรมเด่นๆเป็นตัวอย่างเช่น ชมรมดนตรีสากลมีรุ่นเราเข้าไปร่วมหลายคนขอกล่าวที่พอจำได้ ที่เป็นนักดนตรีคือ วิม เกษมสัย (ศศ) วิสูตร หงส์ทรงเกียรติ(กษ) นักร้องมีเอี่ยมศรี เอื้ออังกูร (สพ) สุดาวดี ลีลากุล(วอ) สุदारัตน์ สามพระยา(กษ) อำนวย กาวิวงศ์(วน)ผู้ล่วงลับไปแล้วเป็นนักร้องชาย วงดนตรี K.U.BAND ของเรานี้แหละทำให้เกิดวลี “ลีลาศโต้รุ่งกลางทุ่งบางเขน” มีเพลงหลายเพลงเป็นเอกลักษณ์ของวงที่ไม่ได้ยินได้ฟังจากที่อื่น อีกชมรมที่โดดเด่นคือชมรมบรรณศิลป์เป็นชมรมของพวกนักเขียนและนักกลอนนอนเปล่าก็เศร้าเหงาใจ จำเป็นต้องใช้มากในการทำหนังสือ รุ่นเรามีคนเด่นๆหลายคนที่อยู่ในชมรม ฝ่ายหญิง มีชุลีรัตน์ ชโลทร(ศศ) วิยะดา ชุ่มภิรมย์(สพ) ฝ่ายชายมีสุวิทย์ เทียรทอง(กษ) ระลึก หลีกภัย(ศศ) สุจินต์ ชววิสุทธิกุล(ศศ) พวกนี้อยู่ในแวดวงนักเขียนเสมอมาตราบเท่าทุกวันนี้

ในสมัยที่พวกเราอยู่ในบางเขนนั่น การเรียนเทียบกับการเรียนระดับ ม.ศ.๔ ม.ศ.๕ แล้วไม่ถือว่ายากจนเกินไปนักเพียงแต่มีเรื่องอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้องมากกว่าตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่แล้วนิสิตเกษตรเช่นเดียวกับผู้เขียนเรื่องเรียนเป็นเรื่องรอง เรื่องกิจกรรมเป็นเรื่องหลักจึงมีพวกเราหกคะเมนตีลังกาออกไปหลายคน เนื่องจากมีกิจกรรมมากมายการสังสรรค์ที่เกินพอดี รวมทั้งนิสิตชายหลายๆคนมาเริ่มดื่มเหล้าสุบบุหรือตอนเข้ามหาวิทยาลัยเพราะถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วและการสังสรรค์มีแอลกอฮอล์ราคาถูกรสละมุนคือไวน์สับปะรดที่ชาวเกษตรผลิตขึ้นมาเองเป็นที่ติดอกติดใจของเพื่อนต่างสถาบันที่มาเยือนจนใครๆก็เอ่ยถึง ไม่ใช่มีเป็นขวดอย่างสมัยนี้แต่เป็นตุ้มเป็นโองที่หมักไว้ดื่มกัน นี่เป็นตำนานที่ไม่เหมือนใครของชาวบางเขน

นอกจากกีฬาวิทยาลัยแล้วยังมีกีฬาชาวเรือชาวไร่ที่แข่งกัน ๒ สถาบันคือโรงเรียนนายเรือและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กีฬาหลักคือรักบี้ฟุตบอลที่พวกเราโปรดปรานหนักหนา ด้านเกษตรต้น นั่นเอง ทั้งนี้เนื่องจากผู้ใหญ่ทั้งสองสถาบันรักใคร่ชอบพอกัน งานนี้ทำให้ฝ่ายเกษตรรุ่นเรา ๑ คนต้องเสียดุลการค้าให้กับนักเรียนนายเรือ คือ อนุรัตน์ ทรัพย์สาคร (วอ)

อีกเรื่องหนึ่งที่พวกเราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยทั้งๆที่ไม่ได้แข่งกับเขาคือฟุตบอลประเพณีจุฬาฯธรรมศาสตร์ ในราวเดือนธันวาคม แข่งในเมืองแต่เนื่องจากจะไปเชียร์ฟุตบอลแล้วก็ขับรถขนกองเชียร์ไปทั่วเมือง ก่อนการแข่งขันเลยมาเที่ยวเยี่ยมเยียนชาวบางเขน แล้วเอาไปพูดว่าผ่านตึกชายหอชายมีคนแก้ผ้าอาบน้ำ อันที่จริงแล้วชาวหอไปอาบน้ำรวมก็แค่เอาชั้นครอบหัวปากคาบแปรงสีฟันมือถือสบู่ ผ้าเช็ดตัวพาดแขนเดินไปอาบน้ำเห็นแค่แว็บแวบแวมตอนผ่านเท่านั้นเอาไปสื่อไม่ตรงความจริง ที่น่าโมโหสำหรับนิสิตชายปีหนึ่งซึ่งที่ใส่หมวกอยู่ พวกอยู่บนรถรู้ว่าหมวกเขียวคือกล่องดวงใจของปี ๑ จึงคว่ำหมวกไป มีหรือจะยอมพวกเราปีนรถกลับไปแย่งหมวกคืนมา ไม่รู้แอบจับมือจับแก้มสาวที่แย่งหมวกหรือเปล่า ใครโดนบ้างมาเล่าสู่กันฟัง

เรื่องสำคัญในสมัยพวกเราอยู่ปี ๑ คือเรื่องการไม่ยอมรับอธิการบดีท่านปัจจุบันจนต้องมีการเปลี่ยนแปลงทั้งนี้ต้องเล่าความเป็นมาเป็นไปก่อนกล่าวคือ เดิมนั้น ศ.อินทรีย์ จันทรสติธย์ เป็นอธิการบดี ตั้งแต่ปี ๒๕๐๑ ถึง ๒๕๐๘ ม.ล.ชูชาติ กำภู ซึ่งดำรงตำแหน่งทั้งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติตั้งแต่ปี ๒๕๐๗ ควบตำแหน่งอธิบดีกรมชลประทานที่ท่านเป็นตั้งแต่ปี ๒๔๙๒ ถึง ๒๕๐๙ มาเป็นอธิการบดี

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อ ๒ สิงหาคม ๒๕๐๘ อีกตำแหน่งหนึ่ง จากควบ ๒ มาเป็นควบ ๓ ภายนั้นการศึกษากำลังขยายตัวอย่างมากมีการตั้งมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาคและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กำลังขยายตัว โดยมีรูปแบบที่ท่านทำไว้ที่ปากเกร็ดซึ่งมีทั้งส่วนกรมชลประทาน โรงเรียนช่างชลประทาน โรงเรียน โรงพยาบาลและวัดครบถ้วน อันชาวชลประทานเรียกทิพย์วิสัยทัศน์ของท่าน ในระยะนั้นรัฐบาลได้จัดเตรียมซื้อที่ดินที่กำแพงแสนเนื้อที่ ๘,๐๐๐ ไร่ และเตรียมย้ายมหาวิทยาลัยไปกำแพงแสน

เกิดความไม่พอใจกับคณาจารย์บางส่วนและมีรุ่นพี่ที่จบไปแล้วรวมเป็นแกนนำต่อต้านการย้ายไปกำแพงแสน พวกเราตอนนั้นพอเข้าใจได้ว่ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯอีก ๔ แห่งอยู่ในเมืองกันทั้งนั้นเราอยู่บางเขนในยามนั้นก็นับว่าไกลปิ่นเที่ยงพอควรอยู่แล้วพอมีเพลงเกษตรศาสตร์ครั้งก่อนยากแค้น ตอบแทนแก่เราหมองหม่น จึงทำให้เสียงการต่อต้านดังขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะผู้แทนปีหนึ่งจำได้ว่าได้ถูกชักชวนจากรุ่นพี่ไปประชุมต่อต้านอธิการบดีที่ไร่ของรุ่นพี่แถวๆปากช่อง ในที่สุดมีการเปลี่ยนแปลง ม.ล.ชูชาติ กำภู ออกไปดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติเพียงตำแหน่งเดียวจนท่านถึงแก่อนิจกรรมในตำแหน่งเมื่อ เดือนมีนาคม ๒๕๑๒ ศ.อินทรี จันทรสถิตย์ หรือ หลวงอิงศศรีภักสิการท่านเป็นคนแรกที่จบปริญญาโททางเกษตรจากต่างประเทศกลับมาเป็นอธิการบดีอีก เมื่อ วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ ตอนนั้นเรายังใส่หมวกเขี้ยวกับอยู่เลย

พวกเราลองทบทวนดู ก่อนนั้นเรามีความรู้สึกว่าบางเขนกว้างใหญ่ไพศาลมาก แต่เนื่องจากเป็นเกษตรกลางบางเขนมีกรมกองหลายแห่งใช้พื้นที่ร่วมกับมหาวิทยาลัยดังนั้นที่เรานึกว่าเพียงพอ นั้นพอจำนวนนิสิตเพิ่มมากขึ้นมหาวิทยาลัยก็แออัด สิ่งสำคัญเราต้องมีพื้นที่ในการลงแปลงและทำกิจกรรมอื่นๆมากมาย คงจำได้ว่าตอนเราเรียนประมาณปี ๒ หรือปี ๓

แปลงข้างถนนงามวงศ์วานไม่มีแล้วถูกสร้างเป็นอาคารกึ่งถาวรที่พวกเราเรียกประชดว่า อาคารกึ่งพัง ให้พวกเราเรียนวิชากลางทางสังคมศาสตร์

งานปีใหม่งานนี้เป็นงานใหญ่และงานสำคัญโดยเฉพาะนิสิตชายที่ได้เวลาถอดกล่องดวงใจคือหมวกเขียวที่ต้องติดตัวตลอดแม้เวลาออกจากมหาวิทยาลัย ฝ่ายหญิงก็ถอดโบว์เขียวเสียทีหลังจากติดมาครึ่งปีแล้ว หลังจากถอดหมวกถอดโบว์ กลางคืนมีงานรื่นเริงที่ทางองค์การนิสิตและฝ่ายปกครองจัดวงดนตรี K.U. BAND และนักร้องเต็มวงบรรเลงเพียงคืนมีเกษตรานครจากฝ่ายปกครอง แล้วพวกเราเดินไปข้างกรมป่าไม้อวยพรปีใหม่ อาจารย์ทั้งหลายที่มีบ้านอยู่แถวนั้น วันนี้นิสิตหญิงแต่งตัวสวยงามส่วนใหญ่จะมีนิสิตชายไปรับซ่อนท้ายจักรยานมาแม้จะไม่ใช่แฟนกันเพราะใส่กระโปรงเงาจักรยานลำบากรุ่นเราหลายคนเตรียมฝึกซ้อมเต้นรำกันมาเต็มที่ แต่เหมือนสายฟ้าฟาดวันนั้นยกเลิกการเต้นรำมีแต่ดนตรี พวกเราต้องใช้นิ้วมือเต้นรำบนโต๊ะ

ในวิกฤตก็เป็นโอกาส วันปีใหม่เราต้องอยู่ในบางเขนแต่เนื่องจากไม่มีงานเต้นรำงานกร่อยไปหน่อย พี่เจตนาโดยพี่คะนอง เนินอุไร นายกองกิจการฯเป็นหัวเรือพาพวกเราไปเที่ยวงานปีใหม่ที่สระน้ำหน้าจุฬาฯ เวลาผ่านไปนานแล้วถ้าจำไม่ผิดมีพี่สัญญา สุจริตพงศ์(๒๔) สตาฟเชียร์ พี่น้อย วัฒนศักดิ์ ตุมราศวิน(๒๕) รองนายกองกิจการฯไปด้วย ฝ่ายหญิงที่จำได้มีเฮโรอินเดอ กับอ้วน พรรณวดี อุทัยวัฒน์(๒๕) และที่จำไม่ผิดแต่เป็นนักร้องแต่งตัวนิสิตพี่เลยให้เดอใส่สูททับเสื้อนิสิต

การวิ่งประเพณีของคณะวนศาสตร์ ใน ๑ ปีการศึกษาคณะวนศาสตร์มีการวิ่งประเพณี ๒ ครั้ง ครั้งแรกเป็นการวิ่งของนิสิตปี ๑ เรียกว่าการวิ่งทดสอบฝึกความอดทน ระยะทาง ๑๒ กิโลเมตรเริ่มต้นจากกรมชลประทานปากเกร็ดที่เป็นที่ตั้งคณะวนศาสตร์ในสมัยนั้นด้วย ชาววนศาสตร์ที่ไปวิ่งได้รับการเอื้อเฟื้อจากคณะวนศาสตร์ในการเตรียมสถานที่ออกตัวรวมทั้งเลี้ยงโอวัลตินไขลวกบำรุงกำลังนักกีฬาก่อนการวิ่ง เราวิ่งกันในวันหยุดแต่เช้ามีดเส้นชัยอยู่ที่หน้าม้าขบวนนั้นแหละ มีพรรคพวกเพื่อนฝูงไปเชียร์ให้กำลังใจกันตามสมควร บางคนไม่ชอบการวิ่งเลยย้ายคณะก็มี การวิ่งครั้งนี้หลังจากรับน้องใหม่มาไม่นาน คนที่ชนะในรุ่นเราคือ ไพรัชญ์ พรหมพิทาธร

การวิ่งครั้งที่ ๒ เป็นงานใหญ่คือวิ่ง ๑๕ กิโลเมตร จากแถวๆสนามบินดอนเมืองครั้งนี้วิ่งรวมกัน ๓ รุ่นตั้งแต่ปี ๑ ถึงปี ๓ หากใครชนะ ๓ ปีซ้อนจะได้หัวเข็มขัดทองคำ จัดผลงานปีใหม่มาแล้วในปีนีัพีนิมิต ศรีภักดี (๒๕) ชนะอีกครั้งครบ ๓ ปีพอดีได้หัวเข็มขัดทองคำไปครอบครองเป็นคนที่ ๓ หลังจากแจกรางวัลแล้วมีการแข่งขันกีฬาหลายประเภท ตอนค่ำวันนี้มีงานใหญ่เรียกว่า INDIAN DAY เป็นงานรับน้องใหม่คณะวนศาสตร์หลังจากถอดหมวกเขียววันนี้เปลี่ยนหัวเข็มขัดเป็นเข็มขัดคณะ มีการเต้นรอกองไฟของนิสิตปี ๑ และที่เป็นจุดเด่นของงานคือประกวดเทพีอินเดียนแดง เนื่องจากขณะนั้นคณะวนศาสตร์ยังไม่มีนิสิตหญิงของตนเอง กว่าจะมีอีก ๑๐ ปีหลังจากนั้น จึงเชิญชวนให้สาวชาวเกษตรคณะอื่นๆมาร่วมงานก็มีชาวหอหญิงตั้งแต่ปี ๑ ถึงปี ๕ มาร่วมงานอย่างคับคั่ง งานนี้ได้รับรายงานจากสายลับว่ามีพี่ผู้ชายบางคณะแนะนำสาวๆคนดังคนสวยของบางคณะให้กลับบ้านไปเลย เชิดวิทย์ คงมีสุข(วน) จึงได้เติมเต็มชวนสาวอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ๕ คนมาร่วมงานกลางคืนพวกนี้ใจถึงจริงสามทุ่มสมัยนั้นเกษตรก็เจียบงันแล้ว อ้อคนคงอยากรู้ต่อเรื่องเชิดวิทย์

สรุปว่าบ๊วยครับ ในการประกวดคราวนี้เราได้เทพีและรองเทพีที่พวกเราคงรู้จักกันดีไม่ขาดสายตาผู้ชม นิด วิไลวรรณ รัตนโกสุม(ศศ) เป็นเทพีอินเดียนแดง รองประกอบด้วย จิม อัญชลี สุขโหดุ(สพ) กุณวี ลีลพนัง(กษ) อรพันธ์ บรรจงศิริ(กษ) นก วรรณวิภา จ้าวสุวรรณ (วอ)

ตั้งแต่ก่อนปีใหม่เรามีกิจกรรมมากมาย มาถึงวันคืนสู่เหย้า ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ ตอนนั้นจำไม่ได้ว่าเรียกงานเกษตรแห่งชาติแล้วหรือยัง จัดงานราว ๑ สัปดาห์ พี่ๆ มางาน HOME COMING DAY กันมากมายมีการกลับไปตึกไปหอเลี้ยงเหล้ารุ่นน้องทบทวนความหลังเก่าๆที่เคยอยู่หอ และมีงานสังสรรค์ที่หลังหอประชุม มีงานการแสดงผลิตผลทางเกษตรมากมายพี่ๆที่อยู่ไกลมาใช้เงินในงานนี้เต็มที่ส่วนใหญ่เลี้ยงเหล้ารุ่นน้องมีการออกร้านของทุกชั้นปี แน่ละร้านปี๑ ขายดีที่สุดอาหารรสชาติเป็นอย่างไรไม่รู้ ขอดูหน้าน้องรุ่น ๒๗ เสียหน่อยโดยเฉพาะฝ่ายหญิง

พวกเราปี ๑ ออกร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม จำได้ว่าเราขาดเงินทุนดำเนินการ ด้วยการประสานของแอ๊ด สุภาพรรณ ณ พัทลุง(กษ) ขอยืมเงินชูจิตต์ ตั้งตรงจิตร (กษ) ที่มีเงินส่วนตัวจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาทมาเป็นทุนในการดำเนินการ ยังจำได้ไม่ลืมถึงความเอื้อเฟื้อของชูจิตต์ตราบถึงวันนี้ เมื่อเกือบ ๕๐ ปีที่แล้วพวกเราจะมีสักกี่คนที่มีเงินส่วนตัว ๑๐,๐๐๐ บาทมาให้รุ่นพี่มาใช้ พวกเราจากทุกคณะช่วยกันแต่งร้านซื้อกับข้าวทำอาหาร ขายเสิร์ฟอาหารเครื่องดื่ม รวมทั้งล้างจาน และมีแขกพิเศษคือ ท่านผู้หญิงสุภรภัเพ็ญ หลวงเทพนิมิตในขณะนั้นหรือสุภรเพ็ญ ณ พัทลุง พี่สาวของแอ๊ดแต่งชุดนักเรียนเตรียมอุดมศึกษามาช่วยหั่นผักทำกับข้าว

สิ่งสำคัญของนิสิตเกษตรคือจักรยานที่ต้องใช้เดินทางในขณะนั้นเปรียบเหมือนม้าของเคาบอยนั่นเอง หายไปเดินทางลำบากและมีราคาสูง มักจะมีคนขโมยเสมอๆ ตอนนี้เรารู้แล้วว่าการกวาดขันให้พวกเราแต่งตัวเรียบร้อยขณะเรียนมหาวิทยาลัยมีประโยชน์มาก เพราะจะแยกคนที่มาเอาจักรยานพวกเราไปได้ง่ายเพราะแต่งตัวไม่เหมือนกับพวกเรา พี่ๆ สังเกตได้ง่าย พวกที่มาขโมยส่วนใหญ่เราจะได้ยืนยันว่ามาจากโรงสูบที่อยู่ด้านเหนือมหาวิทยาลัย เคยเห็นพวกโจรจักรยานที่ถูกจับถูกข้อมจนน่วม ก่อนส่งให้ตำรวจดำเนินการ

เรียนจบเทอมสองพวกเราต้องต่อสู้กับข้อสอบของอาจารย์ ดูๆกิจกรรมที่เล่ามาหาเวลาอ่านหนังสือยากหน่อย พวกเราบางส่วนจะหกกระเมนตีลังกาออกไปทางมหาวิทยาลัยหาทางผ่อนผันให้พวกเรา ก็มีการให้ดรอปบ้าง ลดจำนวนหน่วยกิตที่เรียนบ้างทำให้คนที่ต้องออกไปลดน้อยลงพวกเราผ่านการสอบเพื่อเรียนปีสองต่อไป บางคนไม่ชอบคณะที่เรียนออกไปสอบใหม่หลายคน บางคนได้ไปเรียนสถาบันอื่น บางคนหาวิธีที่ดีกว่านั้นจบพร้อมเพื่อนๆด้วยคือย้ายคณะภายในมหาวิทยาลัย มีเกือบทุกคณะที่มีย้ายเข้าและออก มีคณะเดียวที่ไม่ย้ายเข้าและออกในปีนี้เป็นคณะวิศวกรรมศาสตร์ทั้งๆที่รุ่น ๒๖ ย้ายไปเรียนวิศวะกับรุ่น ๒๗ ในราว ๒๐ คนเนื่องจากคณะวิศวะรับนักเรียนช่างที่เรียนดีย้ายเข้ามาเรียนแทน และคณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นคณะที่พวกเรเรียนดีคะแนนสูงเข้ามาเรียนที่ชัดเจนคือศิริพงษ์ ชลศิริพันธ์เลิศที่มาจากสวนกุหลาบ ติดบอร์ด ๑ ใน ๕๐ ของประเทศเรียนอยู่คณะนี้ ขอเสริมข้อมูลสักหน่อยคืออานนท์ สรวิสูตร สอบเข้าได้ที่ ๑ คณะวนศาสตร์ คะแนนสอบของอานนท์ติดแพทย์จุฬาฯได้แต่บุพเพสันนิวาสให้อานนท์มาเจอเจอพี่คนสวยรุ่น ๒๖ อานนท์จึงเลือกคณะวนศาสตร์อันดับ ๑

เกือบลืมไปอีกเรื่องสองเรื่องในสมัยเราเข้าปี ๑ นั้น จุฬามีนิสิตสมทบ ๓ คณะคือคือวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ เกษตรรุ่น ๓๐ ตอนเราอยู่ ปี ๔ มีนิสิตสมทบ ๓ คณะคือ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ และคณะประมง และตอนที่เราอยู่ปี ๓ นั้น มีน้องใหม่จำนวนหนึ่งที่มาเข้าเรียนกับพวกเราจำนวนหนึ่งในคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจโดยไม่ได้สอบเข้ากล่าวคือย้ายโอนมาจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ นิสิตกลุ่มนี้แอนทรานซ์เข้า NIDA ปีเดียวกับพวกเรา ปกติแล้วสถาบันนี้รับแต่ปริญญาโท เหตุใดไม่แจ้งมีปริญญาตรีรุ่นนี้ด้วย แล้วเลิกสอนปริญญาตรีรุ่นนี้บางส่วนไปเรียนธรรมศาสตร์และบางส่วนไปเรียนเชียงใหม่

มาเรียนเกษตรนี้สนุกสนานกับธรรมชาติมากกว่าที่อื่นนอกจากงานรื่นเริงแบบชาวบางเขนแล้วยังมีการออกไปจับแมลงบ้าง ฝึกงานบ้าง ทัศนศึกษาบ้าง ที่เป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยคือการพัฒนามหาวิทยาลัยที่นิสิตทั้งมหาวิทยาลัยช่วยกันเก็บขยะทั้งบนบกและในน้ำคงจำได้ว่าสมัยก่อนนั้นถนนคอนกรีตมีน้อย พื้นที่รกเต็มไปด้วยหมุดค้อยตั้งมือกับนิสิตปีหนึ่งทั้งชายหญิงในการจัดการ นับเป็นช่วงชีวิตที่หาได้ยากสำหรับมหาวิทยาลัยอื่นนอกจากนั้นพวกบรรณศิลป์ยังออกไปขายหนังสือตามมหาวิทยาลัยในเมือง และมีอีกเรื่องหนึ่งที่คงต้องให้พวกคณะเกษตรมาเล่าแจ้งแถมลงไข่ว่าเรื่องเป็นอย่างไร คุยกับเพื่อนธรรมศาสตร์ที่อยู่ติดสนามหลวงเล่าว่าพวกเกษตรเอาผักไปขายที่สนามหลวง เพื่อนธรรมศาสตร์มาช่วยขาย และจอมพลประภาสยังเดินมาซื้อผักของเกษตรเท็จจริงประการใดโปรดบอก ในสมัยรุ่นเราเริ่มมีเพลงสถาบันที่ต้องเป็นวงสุนทราภรณ์เท่านั้น รวมทั้งมีการจัดตั้งวงลูกทุ่งรวมดาวกระจุก และวงดนตรีเพลงสากล THE FORESTER ที่เริ่มมีในสมัยเรา มาช่วยผ่อนแรงวง K.U. BAND ในงานหลังหอประชุม

มีเรื่องต่างๆมาเล่าตำนานของพวกเราพอสมควรแล้วมีเรื่องหนึ่งที่พวกเรา น่าจะได้รับความรู้คือเดิมนั้นผู้เขียนเข้าใจว่าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่มีนักเรียนมศ.๕ รุ่น เดียวกับพวกจำนวน ๑,๒๐๐ คนมีนักเรียนมากที่สุด ได้ขอทำเนียบนักเรียนอำนวยการศิลป์ปี การศึกษา ๒๕๐๙จากสุวิทย์ เทียรทองไป ๑ เล่มเพื่อประเทืองปัญญา ได้ข้อมูลว่าอำนวยการ ศิลป์มีนักเรียน ม.ศ.๕ มากกว่า ๑,๕๐๐ คน สมแล้วที่รุ่น ๒๗ มีนักเรียนอำนวยการศิลป์เรียนกับ พวกเราจนจบกว่า ๑๒๐ คน ส่วนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษามีมากกว่า ๕๐ คน

ตำนานที่มีชีวิตคนสำคัญคนหนึ่งในรุ่นเรา คนนั้นคือ มาร์ต นิลสุวรรณ ใน บางเขนครั้งกระนั้นไม่มีใครไม่รู้จักแองค์มาร์ต ด้วยนัยน์ตาปรี๊ดฉ่ำเยิ้ม มาร์ตมักจะขับร้อง เพลงของแองค์ วิลเลียม โดยเฉพาะเพลง YOUR CHEATIN HEART และเพลง KAWLIGA ซึ่งเป็นเพลงเอกในหลายๆเพลง คนในบางเขนทั้งพี่และน้องรู้จักมาร์ตเป็นอย่างดี มาร์ตไป ร่วมงานต่างๆเสมอๆ หากมีการเล่นดนตรี มาร์ตตีมาได้ทีไรแล้วก็จะเชิญมาร์ตมาร้องเพลงของ แองค์ วิลเลียม ที่มาร์ตร้องได้ไพเราะมากในระดับนักร้องอาชีพ โด่งดังไปทั่วมหาวิทยาลัย มาร์ตนั้นเป็นรุ่นก่อนพวกเราทุกคนหลายปี ตอนนั้นดูหน้าตาที่ยังไม่แก่เท่าไรรวมทั้งทำตัวเป็น น้องที่ดีเรียกพี่ๆ ทุกคน มาทราบภายหลังว่าเคยร้องเพลงเป็นอาชีพมาแล้ว น้องสาวของ มาร์ตเรียนคณะสัตวแพทย์รุ่น ๒๓ และทราบต่อมามีว่ามาร์ตเคยเรียนบางมดมาแล้ว จบแล้ว มาร์ตไปทำงานกรมป่าไม้ทางด้านสัตว์ป่าจนเกษียณอายุราชการเมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว ระยะเวลาหลัง มาร์ตไม่ได้ออกมาพบปะกับเพื่อนฝูงเท่าไรนักเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพ

เรื่องสุดท้ายไม่เล่าไม่ได้ เรื่องกับช่างกลไทยสุริยะเนื่องจากอยู่ในเหตุการณ์บางส่วนจึงขอทวนความจำดังนี้ คืบที่มีเรื่องกับช.ท.ย.นั้นพวกเราอยู่ปี ๒ คืบนั้นคณะวนศาสตร์ประชุมน้องใหม่ ประกิจ จุฑะพงษ์(วน) ไม่ได้อยู่หอแล้วกลับบ้านที่กรมสรรพาวุธทหารบกทุกวันพอมีงานประกิจจะขับรถจีบตรากงจักรมาร่วมงานเสมอๆ วันนั้นน้องปี ๑ มีอาการป่วยพวกเรานั่งรถจีบไปส่งที่โรงพยาบาลภูมิพลกัน ไปเจอไอ้ผี ปรีชา สกุลวา(ศศ) ปรีชาปราดเข้ามาแล้วกล่าวว่า ไอ้เหม่งถูกแทงเป็นหรือตายเท่ากัน ไอ้เหม่งคือบุญเหม่ง แซ่ตัน ปี ๑ คณะเศรษฐศาสตร์ พวกเรากลับจากโรงพยาบาลมาถ่ายทอดให้รุ่นพี่รับรู้ว่าพี่อำนาจ ส่องเมือง(๒๕) ประธานปกครองประกาศลั่นว่าเอาบุเรงนองออก แบ่งทีมเป็น ๒ ทีมไปบุกโรงเรียนช่างกลไทยสุริยะ รถจีบนำหน้าบุเรงนองออกด้านหลังมหาวิทยาลัยไปออกอนุสาวรีย์หลักสี่เข้าตีทางทิศเหนือ อีกชุดขบวนใหญ่เดินไปตีด้านทิศใต้ จำได้ว่ามีพี่ผู้หญิงกลับมาจากงานกาชาดหรืออะไรสักอย่างเชียร์ว่าเอามันเลย ผลที่ออกมาและครบโรงเรียนพิงพินาศในระดับที่พวกเราทุกคนโดนยึดเงินประกันค่าของเสียหายคนละ ๕๐บาทไปจ่ายให้กับโรงเรียนช่างกลไทยสุริยะไม่รู้ว่าเงินจำนวนนี้พอหรือเปล่า และมีเรื่องราวหลังจากนั้นที่พวกเราต่อแย้งตีบ้างกับช่างกลไทยสุริยะ บางทีไปดักแถวสะพานควายบ้าง หน้าบางเขนบ้าง นี่คือนั่งในตำนานของชาวบางเขน

งานเลี้ยงต้องมีวันเลิกเรามาถึงบทส่งท้ายแล้ว ตำนานนี้ขอมอบให้สถานศึกษาที่หล่อหลอมพวกเรา มา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณาจารย์ทุกท่าน รุ่นพี่และเพื่อนพี่องชาวเกษตรทุกคน ข้อเขียนนี้มีได้เจตนาจะว่ากล่าวหาลบหลู่ดูถูกผู้ใดทั้งสิ้น ทั้งครูบาอาจารย์และรุ่นพี่ เขียนตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในเวลานั้นชื่อและนามสกุล ณ เวลานั้น ตำนานนี้ผิดพลาดประการใดขออภัยด้วย สวัสดิ์

ชัยยันต์ สมบูรณ์สิน

๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๙